

[Tarina, jota kukaan ei kerro](#)

Kaikilla on varmasti joku jonka he haluaisivat haukkua pystyyn tai lyödä, kostaa sen kaiken kivun jonka hän on tuottanut. Mutta harvemmillä se on oma veli. Vai? Tai, no, kaikkihan nyt omaa veljeään "vihaa". Mutta ei, mä oikeesti vihaan sitä.

Nii uskomatonta ku se onkin mua ei olla ikinä kiusattu koulussa, mutta vielä pahempaa on tulla kiusatuksi omassa kodissaan. Mun vanhemmat ei pahoinpidelly mua, kuten kaikissa tarinoissa tapahtuu. Mun tarinaa ei kerrota, sitä tarinaa missä oma veli on se kiusaaja, hyväksikäyttäjä. Se aiheutti mulle sen tuskan mitä kukaan ei toivo toiselle, ainakaan toivottavasti. Se oli se joka haukku mua itkupilliks, kun se itse pisti mut itkemään, niillä solvauksilla mitä ykskään lapsi ei kestä loputtomiin. "Vitun kukkakeppi! Läski! Vammane! Tyhmä! Ruma! Vitun läski! Liian laiha! Alipainone! Ylipainone! Eiks sul oo yhtää kavereit, oot säki tyhmä ku et saa yhtää kavereit! Kukaa ei halua olla sun kaveri! Kaikki häpee sua! Kaikki vihaa sua! Kaikki sun kaverit on terroristei! Et osaa tehdä mitää oikein!" Tota mä sain kuulla joka kerta ku nähtiin eli vähintään joka viikonloppu. Mä itkin, mä itkin vähintään joka ilta. Se sai mut vihaamaa itteesä ja toivomaan et se olis kuollu ja loppujen lopuks toivomaa et olisin ite kuollu, pelkästää sen haukkumisella, jatkuvalla kiusaamisella ja tahallisella ärsyttämällä.

Se miten se haukku mua ja muita, ja oli sitten parhaat kaverukset mun pikkusiskon kanssa, sattu, se miten epäkunnioittavasti ja ajattelemattomasti se toimi, sattu. Se ei edes ymmärrä miten paljon se on onnistunu satuttaa muita ja etenkin mua. Mä annoin anteeks kerta toisensa jälkeen ja oisin antanu edelleenki ellen ois heränny todellisuuteen; se ei muutu mikskää, eikä se edes ansaitse mun luottamusta sen kaiken jälkeen mitä se on mulle tehny. Seksuaalista hyväksikäyttöä, sanallista pahoinpitelyä ja fyysistä pahoinpitelyä (ei kovin pahaa onneksi). Elin monta vuotta peläten omaa isoveljeäni, millon se alkaa taas haukkua, haakkaamaan mua jollain niin että saan juosta ympäri taloa yrittäen päästä karkuun tai ehtiä vessaan ja saada sen lukkoon, millon se rikkoo taas mun lempilelun tai menee mun puhelimelle.

Sain olla useamman viikon ihmeissäni siitä mitä mun veli tekee mulle, miks se lopetti mun kiusaamisen ja halua yhtäkkii tehdä kielareit tai jotain muuta mitä ei pitäis tehdä 10 vuotiaan pikkusiskon kanssa, aina kun oltiin kahestaan kotona. Sen ymmärtäminen monta vuotta myöhemmin sattu paljon enemmän kuin sen kiusaamisen kohteeksi joutuminen. Se sai mut vihaamaan sitä vielä enemmän, rakentamaan suojamuurin mitä ei pysty rikkomaan helposti, ellei satu tietämään juuri oikeat keinot ja sanat tai olemalla juuri se henkilö ketä vihaan kaikista eniten, vannomaan että en anna sille enää ikinä anteeksi ja etten ikinä anna kenenkään satuttaa itseäni yhtä paljon. Se sai mut sirpaleiksi.

Masennuin, aloin vihaa itseäni lähes yhtä paljon kun vihaan sitä, mun itsetunto vajosi lähes olemattomiin ja ihmisiin luottaminen kävi mahottomaksi. En tuu ikinä pystyy vihaa ketään enemmän kuin sitä, saatikaan sinne itteeni, joka tulee heti veljeni perässä.

Pliis älkää tuhotko sisarustenne elämiä kiusaamalla, pahoinpitelemällä tai hyväksikäyttämällä. Pikkusisarukset osaa olla ärsyttäviä, mut omalla kohalla ainaki se johtu lähinnä siitä kuin paljon kunnioitin ja rakastin omaa veljeeni. Olin ärsyttävä ja roikuin kannoilla koko ajan, koska se oli "siistein" ihminen ikinä ja halusin vaan viettää aikaa sen ja sen "siistien" kavereitten kanssa.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2017/tarina-jota-kukaan-ei-kerro>